

Olv.: Iz 55,6-9 – Fil 1,20a-24.27a – Mt 20,1-16a
 Példabeszéd a szőlőhegy munkásairól

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentbeszéd

KEDVES TESTVÉREK!

Ki az Isten és nekünk embereknek milyen kapcsolatunk van az Istennel?

Mindkét kérdés olyan, ami az embert mindig is izgatta. Ezért nagyon fontos, hogy ezekre hiteles válaszokat kapjunk és aztán ehhez tartjuk magunkat. Végeredményben ez Jézus küldetése. Ő megismertette velünk az Istent és megmutatta, milyen legyen a kapcsolatunk Istennel. Ezt Ő, az Emberfia mutatta meg, aki egy lett közülünk.

Ezen a vasárnapon a példabeszéd amit hallottunk, segíthet a két kérdés megválaszolásában. Élesen veti fel a problémát ez az evangéliumi történet és meglepő a válasz. Ez a válasz az Isten válasza. Nem olyan válasz, amit mi emberek elgondoltunk, elképzeltünk, vagy amilyet mi szeretnénk. Nekünk állandó gondunk és bajunk van azzal, hogyan egyeztetheti össze Isten az irgalmát meg az igazságosságát.

Testvérek!

Istennél ilyen probléma nincs. Isten nem igazságos vagy irgalmas. Isten nem irgalmas vagy igazságos. Isten irgalmasan igazságos, ha így tetszik. Isten nem az az Isten, akire mi gondolunk, amikor róla van szó.

A modern filozófusok szerint

az Isten az a valaki, aki Más!

Ezzel azt fejezik ki, hogy az *Isten más, mint az ember*. Istent nem lehet csupán emberi gondolatokkal megközelíteni. Ezért olyan fontos nekünk az, ahogy Jézus gondolkodik, ahogy Jézus beszél. Ez a döntő a világ számára és külön-külön mindegyikünk üdvössége szempontjából, hogyan gondolkodik Jézus, mit mond Jézus. Mi szerint és hogyan formáljuk, alakítsuk az életünket és az egész világ életét, ami miatt annyit panaszkodunk, hogy embertelen. Igen, a panaszok jogosak lehetnek. Pedig nem kellene többet tennünk, csak az Emberré lett Jézusra figyelni. Nem kellene mást tenni, mint az Emberré lett Jézus és az Atya kapcsolatáról őszintén gondolkodni és azt magunkévá tenni.

Ki az Isten és milyen legyen a kapcsolat köztünk és az Isten között?

Az első kérdésre a válasz a Biblia igazsága szerint, Jézust hallgatva:

Ki az Isten? Az Atya!

Ezt a fogalmat kell megértenünk, hogy az Isten Atyaisten! Mi mindig az Isten hatalmára, nagyságára, mindenhatóságára hivatkozunk. Miért? Gyengeségünk miatt, hiszen oly sokszor megtapasztaljuk kiszolgáltatottságunkat. Ez a földi élet nap mint nap rádöbbsen bennünket arra, hogy szerényebbek legyünk. Néha nagyon elfutnak velünk a gondolataink, aztán jön

egy természeti jelenség és megbénulunk. Jön egy családi történet, meglátogat egy betegség, megszűnik egy vállalat és az ember utcára kerül. Hogyan tovább? Hogyan hordozzuk, hogyan éljük meg mindezt?

Testvérek! Programozzuk át gondolkodásunkat, mert az embernek Atyára van szüksége.

Mindegyikünk - akár mennyire felnőtt is, - Isten gyermeke.

A mindennapi életben, a családi életben az ember akkor is gyereke marad a szüleinek, ha már ötven éves, akkor is kis fiam, kis lányom. Természetes. Ez azért oly nagyon fontos, mert ezek a szálak tartják az életünket.

Ki az Isten? Atya! A paradicsomi történetben a sátán kísértése erre vonatkozott. A sátán nem istentagadó, a sátán atytagadó. Mit mond az összüdőőknek? Olyanok lesztek, mint az Isten. Tudtok jót és rosszat egyaránt. Miért van ez így? Azért, mert a sátán nem tud mit kezdeni az Atya szeretetével. A sátánnak arra a körre van szüksége, ahol lehet verekedni. Ahol erőt lehet szembeállítani az erővel, hatalmat a hatalommal, gögöt a göggel.

***Az Isten Atya és szeret!
Árasztja ráók a szeretetét, átölel bennünket! Ebből lehet élni.***

De az embert kísérti a sátán: olyanok lesztek mint az Isten, ne akarjatok Isten gyerekei lenni. Áhítóozók a szeretetre, mégis kikíváókozók az Isten ölelő karjából. Hogyan gondolkodjunk a hitetlenekről? Sok ember mondja magát hitetlennek. Dehogy hitetlenek. Nem tudnak mit kezdeni az Isten szeretetével. Nem tudják ezt feldolgozni. Nem vállalják az odatartozást Valakihez.

A hitetlenek nem istentagadók, pedig a fogalomban is ez van: ateista. Ó, dehogy istentagadók, Istennel versengők. Az ember isten akar lenni. Kilép az Isten szeretetköréből és elkezd harcolni Vele. Ettől szenvedünk annyit ebben a világban. Az emberistenek kínoznak bennünket. Az emberistenek hatalmaskodnak rajtuk és azt teszik velünk, amit akarnak. Ebben a küzdelemben mi gyengék, kis-istenek vagyunk, ők meg nagy-istenek. Pedig csak egyet kellene tenni.

Megismerni azt, aki Más mint mi vagyunk.

Aki Atya, aki szeret bennünket és megteremti ebben a világban a szeretet légkörét.

A második kérdés: Milyen a kapcsolatunk az Istennel?

Már el is mondtam a választ: Az Én gondolataim nem a ti gondolataitok. "Más Vagyok, mint amit gondoltok Rólam." - mondaná az Isten. Jézus ezt az Istent mutatja meg nekünk. Ezt a történetet azoknak az embereknek mondja el, akik a törvény kényszerét hordozták. A farizeusok legnagyobb gondja a törvény kényszere. Megtartják a vallási törvényeket, előírásokat és hogyan látja ezt az Isten? Hogy válaszol az Isten? Mit fizet az Isten? Hogy értékeli ezt az Isten? Meg vannak arról győződve, hogy az Isten nagyon is értékeli ezt a fajta törvénytéljesítést és ezért nekik örök életet ad.

Testvérek!

Valójában miről van szó? Gyerekes gondolkodásról. Ha jó vagyok, akkor megsimogatnak, ha rossz, akkor igyekszem mindent megtenni azért, hogy észre ne vegyenek, mert az esetleg valamilyen következménnyel jár. *Vagyis a kötelesség nem elkötelezettség.* Kötelezően jót

tenni, jónak lenni, ennek semmi köze nincs az elkötelezettséghez. Az is valami, ha valaki ilyen értelemben teszi a jót, tartja meg a parancsolatokat, de egészen más, ha az ember elkötelezett és azért tesz meg valamit, mert valakit szeret, annak a kedvéért, akit szeret.

Visszagondolok középiskolás koromra. Nagyon szerettük az osztályfőnökünket. 32-en voltunk az osztályban. 31 gyerek rendszeresen kapott pofont tőle. Ez a mai gondolkodás szerint olyan cselekedet, hogy ezt az osztályfőnököt el kellett volna bocsátani az iskolából. Egy gyerek nem kapott pofont, aki végig azért áhítozott, hogy kapjon már végre ő is egyet. Úgy szeretett bennünket ez az osztályfőnök, hogy úgy tudott pofon ütni, - sosem ütött meg igazából, csak lekevert egyet szeretetből, - hogy ez jól esett. Van erről fogalmuk azoknak, akik ma a pedagógia ilyen meg olyan elveiről beszélnek? Azt a gyereket akit szeretnek, még meg is lehet fenyeíteni, mert nagyon jól tudja, miért történik valami.

Kötelességből, vagy elkötelezett emberként tesszük meg azt, amit elvállalunk?

A farizeusok legnagyobb problémája ez volt. Testvérek, legyünk őszinték. A keresztény embereknek is nagy gondjuk lehet, mert parancs: - vásár- és ünnepnap szentmisét becsületesen hallgass, - írja a törvény. Akik ennek a felszólításnak engednek, úgy gondolkodnak nagyon sokszor, mint a farizeusok. Kötelességből jövünk el, vagy azért, mert Istenhez tartozunk?

Ezek a vasárnapi találkozások erősítik kapcsolatunkat az Atyaistennel.

A szeretet légkörébe vezetnek el bennünket.

Az elmúlt héten beszéltem egy lekipásztorral és két, három plébánossal. Mindenki megállapította, hogy Budapesten nyáron a templomokban kevesebben vannak, de ősszel újra megtelnek a padok. Az idei nyáron valami történt. Nem jöttek vissza az emberek. Ez tragédia. Ez sajnos a mi istenkapcsolatunk kiüresedéséről beszél.

Az evangéliumi történet kapcsán néhány szempontot szeretnék tudatosítani magunkban.

Az első: Az Isten nem megpróbál bennünket, hanem szeret.

Tudatosítsuk magunkban, ki az Isten? Atya, nem megpróbál, hanem szeret. Istennek nem telik abban kedve, hogy különböző akadályokat állítson nekünk. Átugrod, vagy nem ugrod? Legfeljebb megenged bizonyos kihívásokat, hogy felnőjünk.

A második: Az Isten nem fizet, hanem ajándékozik.

Az Isten nem bérelszámoló, ajándékozik. Amit ad, ajándéku adja.

A harmadik: Ha úgy is gondolnánk, hogy az Isten fizet, akkor annyit ad, amennyire szükségünk van.

Itt azt hallottuk a történetben, hogy egy dénárt. Az egy dénár abban az időben egy család napi eltartását jelentette. A napszámos rossz szó. Ebben a fogalomban teljes a bizonytalanság. Vajon a Moszkva téren fölfogadnak ma a fekete piacon, vagy nem? Micsoda kegyetlen érzés lehet. Napszámos ma. Kiemel-e valaki és ad-e annyit, amiből ma a családom megélhet? Isten nem így gondolkodik. Annyit ad, amennyi az ember egy napi szükséglete.

Negyedik: Az Isten nem büntet, hanem hazavár mindenkit.

Gondoljunk csak a tékozló fiúra. Az a történet ezt világosan kimondja. Az Isten hazavár, mert szeret.

Nekünk most egyetlen dolgunk van.

El kell dönten, hogy gondolatainkat igazítjuk-e az Ő gondolataihoz. Igazodunk-e ehhez az Istenhez, vagy nem. Ha e mellett az Isten mellett döntünk, akkor ez azt jelenti, hogy megváltoznak a mércéink. Nem aszerint vagyunk egymással kapcsolatban, hogy ki szerethető és ki nem. Ki könnyen szerethető és ki nehezen, hanem egyszerűen szeretünk. Azt jelenti, hogy azt a másik embert nem valamiért szeretjük, hanem azért szeretjük, mert ember. Nehéz, de ilyen az Isten. Ilyen az Isten mindegyikünkkel.

Tudni kell azt, - és ez rendkívül fontos, - hogy aki ezt az Istent választja, az az ember, aki mindig megtalálja a helyét azok mellett, akik kicsinyek, gyengék, akiken segíteni kell. Aki az Isten mellett dönt, az nagyon jól tudja, hogy az igazságosság a valóságnak csak a külső héja. A valóság az sokkal mélyebb. Az embernek nem az igazságra van szüksége, - bár mindig ezt mondjuk, - hanem az értékelésre és a megbecsülésre.

Nagyon fontos, hogy elgondolkodjunk ezeken a kérdéseken.

Ki az Isten? Az Atya, aki szeret! Milyen a kapcsolatunk Vele?
Nem kötelezettségeink vannak, hanem elkötelezetten választjuk Őt!
El kell dönten, hogy rábízunk-e magunkat, vagy nem.
Ha igen, akkor egy sajátos új helyzet teremthető,
a megbecsülésnek, az értékelésnek, az egymásra figyelésnek egy sajátos helyzete.
Higgyék el a Testvérek, ez az a világ, amit az Isten is akar!

+ **A M E N** +

Könyörögjünk

Szentségeiddel erősítesz minket Istenünk, támogass jóságosan állandó segítségeddel, hogy megváltásunk kegyelmét a szentáldozásban is és keresztény életünkben is elnyerjük, Krisztus, a mi Urunk által.

+ **A M E N** +

Szentmise befelezése. Útravaló

Testvérek!

A megváltás ellenére a rossz megmarad a világban. A rossz meg a jó nem egymástól elkülönülten létezik, hanem bennünk van. Az emberi élet a jelen pillanatban a jó meg a rossz küzdelmében áll. A mi keresztény életünk ezért fontos, mert példát adhatunk az embereknek erről a küzdelemlről. Senki se jobb a másiknál. A hívő se jobb a hitetlennél. Itt arról van szó, hogy meglátható-e egy ember életében ez a jóért való küzdelem, vagy sem. Ha igen, akkor keresztény. Ennek milyen gyümölcsei lehetnek, ez már az Isten titka.

Nagyon kérem a Testvéreket, hogy sokszor gondoljanak erre és érezzék át a küldetésünknek, felelősségünknek súlyát. Ezzel nem súlyt akarok tenni az emberekre, hanem az önazonosságunkat kell elnyerni. Vegyük tudomásul, a templomok nem színházak, nem hangversenytermek. A templomok iskolák, az Úr iskolái, ahol az Úr igazságai hangzanak el, ahol tanulunk, tanuljuk az életet. Sajnos azt látom, hogy általánosságban elterjedt, mintha a templom a szórakoztató iparhoz tartozna. Az emberek is azt várják, hogy jól érezzék magukat a templomban. Ott igazságról, keresztény életéről is szó van, ezt inkább hagyjuk el, mert ez már egy másik területre vezet bennünket. Ne csapjuk be se magunkat, se egymást, Istent úgyse lehet. Kívánok mindenkinek ehhez elegendő bátorságot.

+ *ÁLDÁS* +